Между листата на единъ томъ, отъ Арнаудовия прѣводъ на османскитѣ закони бѣше намѣрилъ единъ тефтеръ, който съдържаше произведенията на [illegible] ми. Една часть отъ чай, заедно съ листата на дюнята, бѣше паднала върху Студенковитѣ логаритми, а [illegible] отъ частьта бѣше се отпечатала върху разтворенитѣ листове на една тригонометрия.

Подъ кесията, до другитѣ принадлежности за поменъ предметъ се валяха нѣколко слубени „дѣла", съ зелена покрити отъ хартия. На най-отгорното „дѣло" бѣше прилѣпена една бѣла хартийка съ обтѣзани ръбове и върху нея личеше слѣдующия надписъ: „Дѣло по повдигнатия искъ отъ страна на наслѣдницитѣ на неизплатената наслѣдница на Жоржъ Сми хаджи Османовъ, срѣщу [illegible] на недвижимия имотъ на незаплатената Хайше Солнева; Гого Пуминъ, Тошо Миновъ и Пунчо Гашинъ, жители отъ селото Стара-крака, В....... окрѫгъ, В....... околия. 1881 год. февруарий 13-ий день." Най-горе риза на моя приятель висѣше окачена надъ единичното перде на стаята, а до ризата, на другъ гвоздей, бѣше окачена единъ [illegible] и единъ тривгълникъ (отъ дърво направенъ). Като прибавя, при описанието „които видохъ" предмети и нѣколко прогорѣни отъ цигарата дюшеци, на бохчитѣ, и на торбата, и на възглавницитѣ, друго повече нищо нѣма какво да добавя за примѣрната симетрия на Пенчовото обзавеждане. Леля Тона, Пенчовата майка, която живѣеше при сина си, бѣше се опитвала нѣколко пѫти да уреди, по свой вкусъ, гнѣздото на моя приятель, но той е показалъ винаги такова упорито съпротивление на майчинитѣ си намѣрения, щото бѣдната леля Тона считаше за особенъ грѣхъ да влиза въ свѣтилището на своя синъ, отъ колкото да стѫпи женска нога въ олтаря на нѣкоя черква. По нѣкога само, ще остави мѣлката край вратата отъ вънъ, като си мисли, че може би ще потрѣбва на Пенча, но, като е увѣрено че неята сама не може, то Леля Тона можеше винаги да ѝ намѣри занятъ, когато ѝ отвориша.

Въ отношенията къмъ своята майка, Пенчо бѣше еднакво сериозенъ, както и къмъ другитѣ, колкото повече той се трудеше върху своя ерисания, както го наричаше, и колкото повече се замисляше върху бѫдащето на своето чедо, толкова повече това чедо ставаше по-отвлечено и непрактично. Въ разговоритѣ съ майка си, Пенчо бѣше до крайностъ лаконически и неправилно изборъ между думитѣ, които би ѝ говорилъ ней или на нѣкой свой колега по професия. Отъ това произлизаше, често пѫти такива недоразумения, щото ако той говорѣше за калинки, майка му разбираше котаня. Веднъжъ ми се случи